

Arrest

**nr. 144 298 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 21 september 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 november 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfs-machtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 27 december 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2012 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoerd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zij een duurzame en affectieve relatie onderhoudt met de heer [S.C.] [...] met een legaal verblijf. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene bovendien de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15/12/1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. De verplichting om terug te keren betreft immers slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de aanwezigheid van de 4 kinderen van verzoekster, namelijk [...]. Echter, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijfsrecht heeft impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr.42.039, RvS 20 juli 1994, nr.48.653, RvS 13 december 2005, nr.152.639).

Wat de vermeende schending van art. 9.1. en art. 10.1 EVRK betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Bovendien gaat het om een eventuele tijdelijke scheiding van één van de ouders.

Betrokkene beroept zich op het Arrest Chen. Dit kan echter niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Dit arrest is niet van toepassing op betrokkene.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk begin tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht worden dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van ‘het beginsel van behoorlijk bestuur’, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk in strijd werd genomen met de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat de verwerende partij al dan niet opzettelijk een kringredenering organiseert waarbij vertoogster, steeds in de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 kan indienen;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij noch min noch meer een conclusie neemt ten gronde om vervolgens in de ontvankelijkheidsfase reeds een beoordeling te geven aangaande wat zij al dan niet omschrijft als zijnde een uitzonderlijke omstandigheid stellende dat het achterlaten van een partner en 4 kinderen om terug te keren naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen om een visum gezinshereniging te mogen ontvangen, visum dat conform artikel 10ter §2 van de wet van 15 december 1980 zo snel mogelijk (?) en ten laatste 6 maanden na datum waarop de aanvraag werd ingediend, dient te worden getroffen en betekend,

Overwegende dat de verwerende partij perfect dan ook op de hoogte is dat vertoogster reeds geruime tijd verblijft in het Rijk en de zorg heeft voor haar echtgenoot en 4 kinderen en dat zij wanneer zij terug zou keren naar Marokko zich aldaar dient te installeren zodat minstens in Marokko een tweede gezinscel dient te worden georganiseerd voor maanden met alle daaruit voortvloeiende kosten, lasten en moeilijkheden voor gevolg, feiten die de verwerende partij manifest naast zich neerlegt waardoor de beslissing volstrekt onredelijk is en werd genomen in strijd met het Algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen, het redelijkheidsbeginsel in het bijzonder;

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk zodat het verzoek moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat het negeren van de minutieus opgesomde middelen van vertoogster in haar inleidend verzoekschrift worden genegeerd zodat dient te worden besloten tót een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet Van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertoogster dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken komt tot de beslissing die zij thans heeft genomen op 19 november 2013;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; [...]"

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 een dubbel onderzoek inhoudt:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid."

(RVV, 28 maart 2012, nr. 78.191)

In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die beletten dat verzoekende partij haar aanvraag om machtiging tot verblijf via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland indient, zodat haar aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard.

De kritiek van verzoekende partij faalt derhalve in feite en in rechte waar zij stelt als zou de motivering van de bestreden beslissing een appreciatie van de regularisatieaanvraag ten gronde inhouden.

Waar verzoekende partij voorts de argumenten die reeds werden beoordeeld door verwerende partij herhaalt, gaat zij voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen, en enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

In de bestreden beslissing werd reeds aangegeven dat het loutere feit dat verzoekende partij tijdelijk zou worden gescheiden van haar vier jonge kinderen, voor wiens dagelijkse zorg zij instaat, niet als een buitengewone omstandigheden kan worden beschouwd. Gelet op de tijdelijke aard van die scheiding wordt geoordeeld dat zij niet kan worden vrijgesteld van haar verplichting om te voldoen aan de wettelijke formaliteiten. Verzoekende partij geeft aan zich hiertegen te verzetten, doch formuleert waarom die beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn, met name dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

[...]

Verzoekende partij beperkt zich tot een algemeen en vaag betoog [...].

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing erin worden aangegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij die motieven kent, zodat aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is voldaan. [...]"

2.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hoewel verweerder niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door verzoekster ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Verzoekster geeft in deze aan dat bepaalde in haar verblijfsaanvraag opgesomde elementen door verweerder werden genegeerd en wijst hierbij in het bijzonder op het gegeven dat zij de zorg draagt voor haar vier kinderen. Uit een lezing van verzoeksters verblijfsaanvraag blijkt dat zij zeer uitdrukkelijk heeft aangegeven dat zij niet kan worden gescheiden van haar kinderen omdat zij de zorg voor deze kinderen op zich neemt. In het bijzonder wees zij hierbij op het gegeven dat haar jongste kind op dat ogenblik amper één jaar oud was en gelet op deze jonge leeftijd ook de continue zorg van de moeder nodig heeft.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd inzake de aanwezigheid van verzoeksters vier kinderen in België en inzake het door haar ingeroepen recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven. Met name wordt gesteld dat de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel inhoudt dat moeder en kinderen slechts tijdelijk van elkaar worden gescheiden, waardoor geen sprake is van een breuk in de gezinsrelaties en evenmin van enige moeilijk herstelbare of ernstige schade. Er wordt in de bestreden beslissing evenwel op geen enkele wijze melding gemaakt van de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheid dat een zelfs tijdelijke scheiding van de kinderen niet mogelijk zou zijn gelet op de zorg die zij draagt voor haar vier kinderen en in het bijzonder haar jongste kind dat ten tijde van de aanvraag één jaar oud was en de continue zorg zou behoeven van met name ook de moeder. Enige specifieke motivering hieromtrent blijkt niet en de gegeven motivering laat noch verzoekster noch de Raad toe kennis te hebben van de reden waarom verweerder oordeelt dat het ingeroepen gegeven dat een kind gelet op zijn zeer jonge leeftijd de continue zorg zou vereisen van zijn moeder een tijdelijke scheiding alsnog niet in de weg staat of het voor verzoekster niet bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou maken de aanvraag via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen. De Raad stelt vast dat een loutere motivering dat de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel inhoudt dat moeder en kind(eren) slechts tijdelijk van elkaar worden gescheiden – waardoor geen sprake is van een breuk in de gezinsrelaties en evenmin van enige onherstelbare of ernstige schade –, nog geen afdoende motivering vormt in de situatie waarin in de verblijfsaanvraag specifieke argumenten naar voor werden gebracht teneinde aan te tonen dat in dat specifieke geval een tijdelijke scheiding wel degelijk bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk is. Teneinde tegemoet te komen aan de formele motiveringsplicht kwam het verweerder minstens toe concreet in te gaan op de naar voor gebrachte elementen die specifiek dienden aan te tonen dat een zelfs tijdelijke scheiding bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn.

Verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij aanvoert dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Noch uit de bestreden beslissing zelf, noch uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheid dat zij zelfs niet tijdelijk kan worden

gescheiden van haar kinderen in België, nu zij de zorg draagt voor haar minderjarige kinderen en met name haar jongste kind ook de continue zorg van zijn moeder nodig zou hebben. In de situatie dat een vreemdeling in haar aanvraag bepaalde argumenten naar voor brengt om aan te tonen dat een zelfs tijdelijke scheiding van gezinsleden die verblijfsgerechtigd zijn in België het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, dient minstens op enigerlei wijze te blijken dat deze specifieke argumentatie in ogenschouw werd genomen. In casu blijkt dit niet. Verzoekster kan aldus eveneens worden gevolgd waar zij stelt dat niet blijkt dat alle dienstige gegevens werden betrokken bij de besluitvorming en verweerder de bestreden beslissing nam zonder deze op een voldoende zorgvuldige wijze te hebben voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan eveneens worden weerhouden.

2.3.3. Verzoekster heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is bijgevolg geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 november 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS